Interferența de luminii

Fenomenul de suprapunere a undelor coerente de lumină, având ca rezultat formarea franjelor luminoase și întunecate alternante, se numește interferența de luminii.

Undele de lumină pot fi coerente numai dacă provin din aceiași atomi, care aparțin unei singure surse.

$$E_{1} = E_{01} \sin(\omega t - k_{1}r_{1}) = E_{01} \sin\Phi_{1},$$

$$E_{2} = E_{02} \sin(\omega t - k_{2}r_{2}) = E_{02} \sin\Phi_{2}.$$

$$E^{2} = E_{01}^{2} + E_{02}^{2} + 2E_{01}E_{02}\cos(\Phi_{2} - \Phi_{1})$$

$$\Phi_2 - \Phi_1 = k_1 r_1 - k_2 r_2 = \omega \left(\frac{r_1}{v_1} - \frac{r_2}{v_2} \right) = \frac{2\pi v}{c} (r_1 n_1 - r_2 n_2) = \frac{2\pi}{\lambda_0} \Delta$$

$$\lambda_0 = \frac{c}{v}$$
 — lungimea de undă a luminii în vid

$$\Delta = r_1 n_1 - r_2 n_2$$
 — diferența de drum optic

$$\Delta = \pm 2m \frac{\lambda_0}{2}, \quad \text{max}$$

$$\Delta = \pm \left(2m+1\right) \frac{\lambda_0}{2}, \text{ min}$$

Schema instalației lui Young

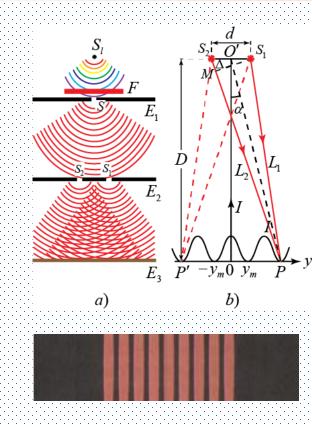
$$\Delta = L_2 - L_1 = S_2 M$$

$$\Delta S_1 M S_2 \longrightarrow \sin \alpha = \frac{\Delta}{d}$$

$$\Delta O'OP \longrightarrow \operatorname{tg} \alpha = \frac{y_m}{D}$$

$$\Delta = \frac{y_m d}{D} \longrightarrow y_m = \frac{D}{d} \Delta$$

$$y_m^{\max} = \pm \frac{mD\lambda_0}{d} \qquad y_m^{\min} = \pm (2m+1)\frac{D\lambda_0}{2d}$$

Mărimea egală cu distanța dintre două franje luminoase sau întunecate consecutive se numește interfranjă.

$$\Delta y = y_{m+1}^{\text{max}} - y_m^{\text{max}} = y_{m+1}^{\text{min}} - y_m^{\text{min}} = \frac{D\lambda}{d}$$

Interferență luminii într-o peliculă transparentă subțire cu suprafețe plan-paralele

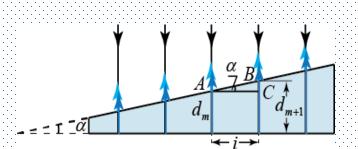
$$\Delta = (AB + BC)n - \left(AD - \frac{\lambda}{2}\right)$$

$$\Delta = 2nd\cos r + \frac{\lambda}{2}$$

 $\Delta = 2nd_m + \frac{\lambda}{2}$

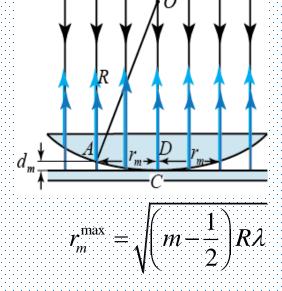
$$\Delta = 2nd\cos r + \frac{\lambda}{2}$$
 sau $\Delta = 2d\sqrt{n^2 - \sin^2 i} + \frac{\lambda}{2}$

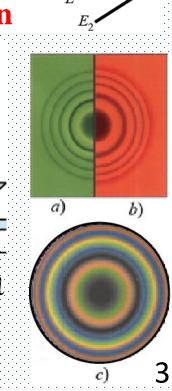
Inelele lui Newton

Pană optică

$$i = \frac{\lambda}{2n\alpha}$$

n

Difracția luminii

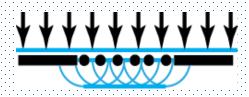
Fenomenul de ocolire a obstacolelor întâlnite în calea propagării undelor luminoase sau orice deviere de la legile opticii geometrice la propagarea lor în apropierea obstacolelor se numește difracție.

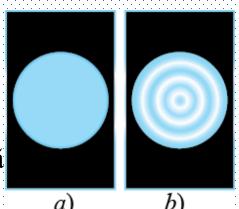
Principiul Huygens

Conform principiului Huygens, orice punct al mediului până la care a ajuns unda la momentul dat devine o sursă de unde sferice secundare, iar înfășurătoarea lor la un moment ulterior reprezintă noul front de undă.

Principiul Huygens-Fresnel

Orice punct al mediului până la care ajunge unda luminoasă la momentul dat devine sursă de unde sferice secundare coerente, care apoi interferează, iar rezultatul interferenței reprezintă un nou front de undă.

Metoda zonelor Fresnel

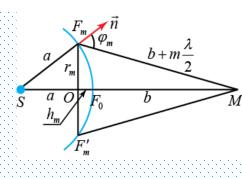
$$F_1M - F_0M = F_2M - F_1M = ... = \frac{\lambda}{2}$$
 \Longrightarrow $E = E_1 - E_2 + E_3 - E_4 + ... \pm E_m \pm ...$ unde $E_1, E_2, ... E_m$ sunt amplitudinile oscilațiilor punctului M provocate de undele sosite de la zonele $1, 2, ..., m$

Aria suprafeței zonei
$$m$$
: $\sigma_m = S_m - S_{m-1} = 2\pi a (h_m - h_{m-1})$

$$r_{m}^{2} = a^{2} - (a - h_{m})^{2} = \left(b + m\frac{\lambda}{2}\right)^{2} - (b + h_{m})^{2} \longrightarrow$$

$$E_1 > E_2 > E_3 > \dots > E_m > \dots$$
 $E_m = \frac{E_{m-1} + E_{m+1}}{2}$

$$E = \frac{E_1}{2} + \left(\frac{E_1}{2} - E_2 + \frac{E_3}{2}\right) + \left(\frac{E_3}{2} - E_4 + \frac{E_5}{2}\right) + \dots \pm \frac{E_m}{2} = \frac{E_1}{2} \pm \frac{E_m}{2} \qquad \Longrightarrow \qquad E = \frac{E_1}{2}$$

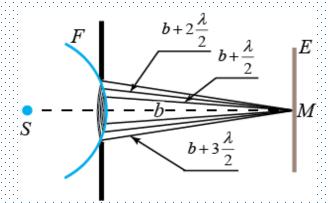
$$\sigma_m = \frac{\pi a b \lambda}{a + b}$$

$$E = \frac{E_1}{E_1}$$

Difracția pe un orificiu circular mic

max:
$$E = \frac{1}{2}(E_1 + E_m)$$
, m -impar,

min:
$$E = \frac{1}{2}(E_1 - E_m), m - \text{par.}$$

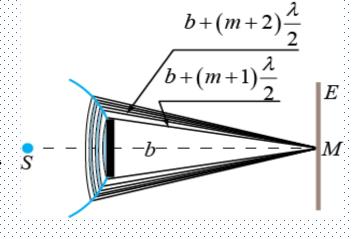

Difracția Fresnel pe un disc mic

$$E = E_{m+1} - E_{m+2} + E_{m+3} - E_{m+4} + E_{m+5} - \dots =$$

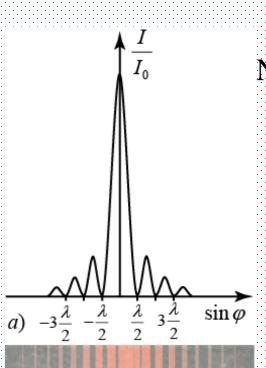
$$=\frac{E_{m+1}}{2}+\left(\frac{E_{m+1}}{2}-E_{m+2}+\frac{E_{m+3}}{2}\right)+\left(\frac{E_{m+3}}{2}-E_{m+4}+\frac{E_{m+5}}{2}\right)+\dots \quad \ \ \, \stackrel{\bullet}{S} = \frac{E_{m+1}}{2}+\frac{E_{m+1}}{2}+\frac{E_{m+2}}{2}$$

$$E = \frac{E_{m+1}}{2}$$

Pata lui Poisson

Difracția Fraunhofer de la o fantă îngustă

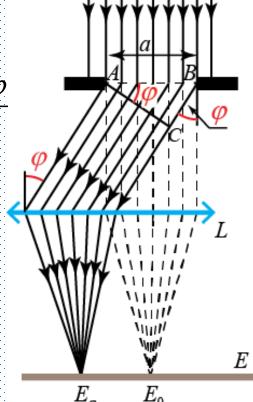

$$\Delta = BC = a\sin\varphi$$

Numărul de zone Fresnel = $\frac{a \sin \varphi}{\lambda/2}$

max:
$$a \sin \varphi = \pm (2m+1)\frac{\lambda}{2}$$

min: $a \sin \varphi = \pm 2m \frac{\lambda}{2}$

$$I_0: I_1: I_2: I_3: \dots = 1:0,047:0,017:0,0083$$

Rețeaua de difracție

$$d = a + b - constanta$$
 sau perioada rețelei

$$d = \frac{l}{N} = \frac{1}{n}$$

Condiția maximelor principale

$$d\sin\varphi = \pm n\lambda$$

$$d\sin\varphi = \pm n\lambda$$
 $n = 0, 1, 2, ...$

Condiția minimelor principale

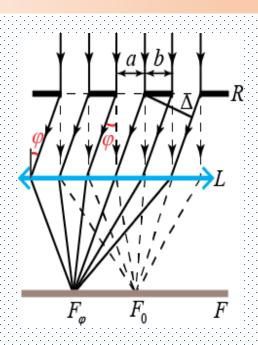
$$a\sin\varphi = \pm m\lambda$$
 $m = 1, 2, ...$

$$m=1,\,2,\ldots$$

Condiția maximelor secundare

$$d\sin\varphi = \pm \frac{p\lambda}{N}$$

$$d\sin\varphi = \pm \frac{p\lambda}{N}$$
 $p = 0, N, 2N, 3N,...$

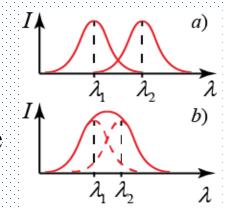
Puterea de rezoluție a aparatelor spectrale

Puterea de rezoluție caracterizează capacitatea unui aparat spectral de a separa două linii spectrale cu lungimi de undă apropiate.

Criteriul lui Rayleigh

$$R = \frac{\lambda}{\delta \lambda}$$

Calculăm puterea de rezoluție a rețelei de difracție

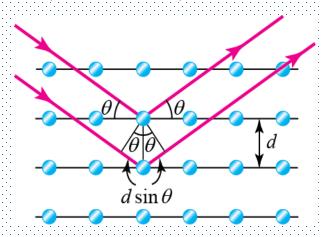

$$d\sin\varphi_1 = n\lambda_1; \quad d\sin\varphi_2 = n\lambda_2$$

$$d\sin\varphi = n\lambda_1 + \frac{\lambda_1}{N} \qquad \longrightarrow \qquad n\lambda_2 = n\lambda_2$$

$$R = \frac{\lambda_1}{\lambda_2 - \lambda_1} = nN$$

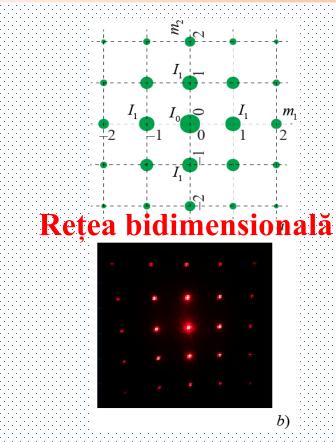
Rețeaua spațială de difracție

Legea sau condiția lui Bragg

$$2d\sin\theta = m\lambda$$
, $m = 1, 2, 3, ...$

d – distanța dintre planele cristalografice

 θ – unghiul de alunecare sau unghiul Bragg (unghiul dintre raza incidentă și planul cristalografic)

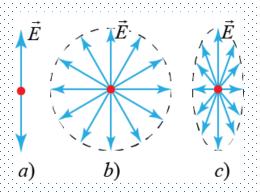
Analiza radiocristalografică

Polarizarea liniară și circulară.

Dacă direcția de oscilație a particulelor mediului variază în timp după o anumită lege, atunci unda se numește **polarizată**

Planul format de direcția de oscilație și cea de propagare a undei se numește plan de polarizare.

Starea de polarizare este proprie doar undelor transversale

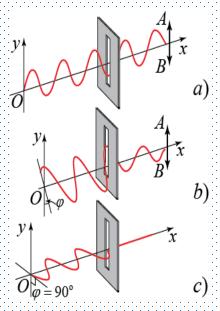

 \vec{E} – vector luminos

- 1) Lumină plan (liniar) polarizată
- 2) Lumină nepolarizată (naturală)
- 3) lumină parțial polarizată.

Grad de polarizare

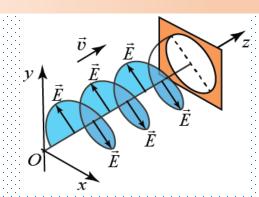
$$P = \frac{I_{\text{max}} - I_{\text{min}}}{I_{\text{max}} + I_{\text{min}}}$$

 $0 \le P \le 1$

- 1) lumină polarizată eliptic,
- 2) lumină polarizată circular.

Polarizarea prin absorbție selectivă

Polarizoare naturale - cristale anizotrope (turmalina, spatul de Islanda, cuarțul etc.)

Polarizoarele artificiale - polaroizi (Land, a.1928). Aceste pelicule sunt materiale care conțin lanțuri de molecule de hidrocarburi aliniate într-o anumită direcție.

Dispozitivele care transformă lumina naturală în lumină polarizată se numesc polarizoare.

Pentru stabilirea stării de polarizare a luminii, se folosește un polarizor, numit în acest caz analizor.

12

Legea lui Malus

$$E_n^2 = E_y^2 + E_z^2 = 2E_z^2$$

$$E^2 \sim I$$

$$I_p = \frac{1}{2}I_n$$

$$\vec{E}_{z'} \equiv \vec{E}_t = \vec{E}_p \cos \varphi$$

$$I_t = I_p \cos^2 \varphi$$

Dacă în aceste dispozitive există pierderi (prin absorbție parțială a luminii) atunci intensitatea luminii naturale transmisă prin două polarizoare:

$$I_{t} = \frac{1}{2} I_{n} (1 - k_{1}) (1 - k_{2}) \cos^{2} \varphi$$

unde k_1 și k_2 - coeficienții de absorbție a luminii în cele două polarizoare.

Polarizarea luminii poate avea loc și prin reflexia și refracția la suprafața de separație a două medii dielectrice.

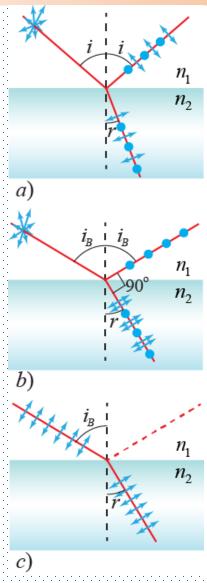
Legea lui Brewster

$$\frac{\sin i}{\sin r} = \frac{n_2}{n_1} \longrightarrow \frac{\sin i_B}{\sin \left(90^\circ - i_B\right)} = \frac{n_2}{n_1}$$

unde $i_{\rm B}$ – unghiul de polarizare sau unghiul Brewster,

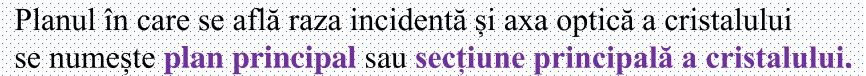
$$n_{21} = \frac{n_2}{n_1}$$
 – indice relativ de refracție a mediului 2 în raport cu mediul 1

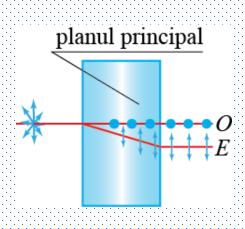
Toate cristalele transparente anizotrope sunt birefringente (refracție dublă).

Raza incidentă este bifurcată în două raze - ordinară(o) și extraordinară (e).

Direcția, de-a lungul căreia în materialele anizotrope razele *o* și *e* se propagă cu aceeași viteză și birefringența nu se observă, se numește axa optică a cristalului.

Dispozitive de polarizare **prisma Nicol**

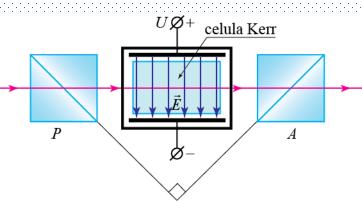
Anizotropia optică artificială

Anizotropia optică este cu atât mai pronunțată cu cât diferența dintre indicii de refracție ai razelor ordinară și extraordinară pe direcția perpendiculară pe axa optică este mai mare:

$$n_o - n_e = k_1 \sigma$$
 – în cazul acțiunii de deformare $n_o - n_e = k_2 \lambda_0 E^2$ – în cazul câmpului electric $n_o - n_e = k_3 \lambda_0 H^2$ – în cazul câmpului magnetic

Efectul Kerr

Anizotropia optică în dielectrici izotropi lichizi sau solizi sub acțiunea câmpului electric se explică prin polarizarea diferită a moleculelor dielectricului în direcții diferite

Proprietatea substanțelor de a roti planul de polarizare se numește activitate optică.

Unghiul de rotație al planului de polarizare pentru cristalele și lichidele pure optic active $\varphi = \alpha d$

pentru soluțiile optic active $\varphi = \alpha_0 Cd$

unde α (α_0) este rotația specifică (constanta de rotație a soluției), iar C este concentrația soluției. d este distanța parcursă de lumină într-o substanță optic activă.

Efectul Faraday

Rotația magnetică a planului de polarizare. Unghiul de rotație al planului de polarizare

$$\varphi = VHd$$

substanța optic activă